

0 3 2 5

A MAGYAR HÍRLAP HÉTVÉGI MELLÉKLETE
2017. MÁRCIUS 25.
SZERKESZTETTE: PETÁN PÉTER
MŰVÉSZETI VEZETŐ: SALÁT ZALÁN PÉTER

H a n g k ö z ö k

Juhász Gyula: Muzsika

*A házban, ahol az olcsó mámor vár,
A zongorához ült le valaki
És fölsírtak sóvárgón, lágyan, tompán
A nagy Chopin holdfényes dalai.*

*Egymásra néztek a szegény leányok,
Tág karikára nyílt mindnek szeme,
Az idegen ujjongva zongorázott
És mint egy álom, úgy fájt e zene.*

*A tánc megállott, a kacaj elállott;
Némán, fehéren állottak a párok
És kipirult a sápadt idegen.*

*S a kopott szalon úgy érezte mostan,
Hogy valami bús, óriás szív dobban
A sántalábú, ócska hangszeren.*

(1907)

M ű v é s z P á h o l y

Kitörni a zárt világból

Hétfégi beszélgetőpartnerünk, Tóth Péter 1965-ben született Budapesten. Zenei tanulmányait a Bartók Béla Zeneművészeti Szaközépiskolában ütő- és zeneszerzés szakon Schwarcz Oszkárnál, illetve Kocsár Miklósnál végezte. A Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetemen, Petrovics Emil osztályában 1990-ben szerzett diplomát. Több évig dolgozott a Színház- és Filmművészeti Egyetemen, jelenleg a Szegedi Tudományegyetem Zeneművészeti Karán tanszékvezető és dékán. Számos kórusműve nyert díjat magyar és nemzetközi versenyeken, 2007-ben Erkel-díjat, 2013-ban Bartók Béla-Pásztory Ditta-díjat kapott. A Magyar Művészeti Akadémia rendes tagja, a zeneművészeti tagozat vezetője.

– Ezen a héten zajlott Szegeden, az egyetem ön által vezetett Zeneművészeti Karán a hetedik Nemzetközi Bartók Béla Zongoraverseny. Mit jelent ma, az internetes videók korában egy fiatal művésznak az ilyen megméretés, lényeges-e még egyáltalán?

– Azt gondolom, hogy igen, még mindig elengedhetetlen a zenészeknek, hiszen így pozicionálhatja a tudását az ember. Hajlamosak vagyunk zárt világban élni és gondolkodni, és azt képzelhetjük, hogy megfelelőek az ismereteink. Ezért fontos kivinni a tudásunkat a nemzetközi porondra, kideríteni, hogy így van-e. Mi egyébként nem virtuó-zokat keresünk, nem csodagyerekeket akarunk megmutatni, hanem lehetőséget szeretnénk biztosítani fiatal hallgatóknak vagy frissen végzett ifjú művészeknek, hogy megmutassák a képességeiket. Aki megnyer egy ilyen versenyt, amellet, hogy jól mutat az önéletrajzában, azelőtt új lehetőségek is megnyílnak. Kihagyhatatlan része a tanulási folyamatnak, illetve a pályakezdesnek, az első lépcsőt jelentheti a karrierhez. Tisztában vagyunk vele, hogy nem a mi versenyünk a legnagyobb, de nagy szükség van az ilyen közép kategóriás rendezvényekre is. Persze az is tény, hogy ma már más a helyzet, mint akár húsz vagy harminc-negyven évvel ezelőtt.

Amikor a néhai Kocsis Zoltán tizenkilenc évesen megnyerte a rádió versenyét, az elindította a nemzetközi karrierjét. Napjainkban ez nem ilyen könnyű. Több millió remek zongoraművész van, ezek közül több százezer kitűnő. Ami az internetet illeti: nem pótolhatja az élő zene varázsát. Az embernek gyakran ideje sincs a napi rohanásban megnézni egy hírt, videót és azt komolyan értékelni. Ráadásul szerintem a legrosszabb élő zene is jobb, mint egy „konzervhangszórón” hallgatni az akár milyen remek muzsikát.

– Dékánként, hosszú évek óta dolgozó tanárként hogyan látja, eltér a mai diákok alaptudása, hozzáállása például az ön nemzedékének akkori felkészültségétől?

– Klasszikus úgy ez a „bezzeg az én időmben” mondóka, én is ugyanezt hallgattam diákoromban a tanáraimtól, és persze ma már mi is mondogatjuk. De ez könnyű út, ugyanis a helyzet az, hogy van, amiben gyengébbek, másban viszont okosabbak. Ha ilyeneket mondogatunk, halálra van ítélve az oktatás.

A gyerekeket mi tanítjuk, olyanok lesznek, amilyenre mi neveljük őket. Azt vallom, hogyha nem találjuk meg a helyes utat, akkor ahogy a szülőnek a gyerekéhez, úgy a tanárnak a növendékéhez kell alkalmazkodnia, nem fordítva. Mert nem lehet ugyanazt elvárni a mai gyerekektől, mint az én generációm-tól. Teljesen más világ veszi körül őket, az én fiatalkoromban egyetlen tévéadó volt itthon, az is hétfőnkénti adásszünettel, ma meg egy négy-öt éves gyerek is már úgy bánik a technikával, az idősebbek pedig az internettel, ahogy az én generációm sohasem tudna.

– Ha már itt tartunk, hogyan hasznosítható a digitális univerzum a zeneoktatásban?

– Ezen gondolkodunk mostanában a kollégákkal, van számos lehetőség, amit ki lehetne használni. Persze a hegedűjáték alapjait például – kis túlzással – Leopold Mozart szerint tanítjuk, de valamiképp igyekszünk bevonni az internet és a technológiai eszközök adta lehetőségeket.

folytatása a III. oldalon

FOTÓ: HEGEDŰS RÓBERT

„A gyerekeket mi tanítjuk, olyanok lesznek, amilyenné mi neveljük őket. Azt vallom, hogyha nem találjuk meg a helyes utat, akkor ahogy a szülőnek a gyerekéhez, úgy a tanárnak a növendékéhez kell alkalmazkodnia, nem fordítva. Mert nem lehet ugyanazt elvárni a mai gyerekektől, mint az én generációmtól.”